

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 164/2017
08.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА“ ..., кога заступа Горан Иванишевић и Владица Шопић, адвокати из ..., против тужене Компанија „ББ“ ..., Главна филијала ..., коју заступа Дарко Костић, адвокат из ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 29.099.999,99 динара, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 483/17 од 02.03.2017. године, у седници већа одржаној 08.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Привредног апелационог суда Пж 483/17 од 02.03.2017. године тако што се жалба туженог делимично усваја, па се преиначује пресуда Привредног суда у Крагујевцу П 932/13 од 30.04.2014. године и тужбени захтев одбија преко износа од 12.891.767,17 динара до износа од 18.031.075,00 динара и досуђену законску затезну камату за период од 14.09.2010. до 28.10.2013. године.

У преосталом делу у односу на досуђени износ од од 12.891.767,17 динара са законском затезном каматом почев од 28.10.2013. године до исплате, као и у погледу одлуке о трошковима парничног поступка ревизија туженог се одбија као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 483/17 од 02.03.2017. године потврђена је пресуда Привредног суда у Крагујевцу П 932/13 од 30.04.2014. године којом је обавезан тужени да тужиоцу исплати 18.031.075,00 динара са законском

затезном каматом од 14.09.2010. године до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове спора.

Против овакве пресуде другостепеног суда тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију. Ревизијом се побија другостепена пресуда због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама разлога прописаних одредбом члана 408. ЗПП и установио да је ревизија туженог делимично основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на чије постојање Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Правно су неутемељени и ревизијски наводи о почињеној битној повреди због доношења побијане одлуке без отварања главне расправе. Другостепени суд је овлашћен на доношење такве одлуке, јер није везан претходним упутством датим у раније донетој укидајућој одлуци.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су закључиле уговор о осигурању имовине по полиси број ... од 29.01.2010. године. Предмет осигурања је био закупљени грађевински објект тужиоца у улици, површине 500м², вредности 29.100.000,00 динара и опрема у вредности од 6.790.600,00 динара. Уговор је закључен за период од 29.01.2010. године до 29.01.2011. године. У време важења уговора наступио је осигурани случај - пожар који се догодио у ноћи између 27. и 28.08.2010. године. Изгорео је комплетан осигурани објект. Према налазу и мишљењу вештака Горана Стевановића од 14.03.2012. године грађевинска вредност осигураног објекта износи 18.031.075,00 динара, а према налазу и мишљењу Грађевинског архитектонског факултета од 28.10.2013. године та вредност на дан вештачења износи 12.720.036,83 динара.

На темељу тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су становишта да тужилац основано потражује од туженог накнаду штете у износу од 18.031.075,00 динара, која је утврђена налазом и мишљењем вештака Горана Стевановића од 14.03.2012. године.

Ревизијски суд је становишта да је тако досуђена висина штете тужиоцу погрешно утврђена. Ово из тог разлога што се сагласно одредби члана 189. став 2. Закона о облигационим односима висина штете утврђује у време доношења судске одлуке. У конкретном случају није тако поступљено. Главна расправа у овом спору је закључена 30.04.2014. године, а првостепеном пресудом је досуђена тужиоцу накнада штете у висини опредељеној налазом и мишљењем судског вештака сачињеном на дан 14.03.2012. године. Првостепени суд је извео и доказивање саслушањем вештака грађевинске струке проф. др Драгољуба Дренића и др Миодрага Златковића. Према

налазу и мишљењу тих вештака сачињеном 28.10.2013. године у складу са важећим ценама на дан вештачења 28.10.2013. године, укупна штета износи 12.720.036,83 динара. Стога није било места досуђењу штете у висини од 18.031.075,00 динара која је утврђена по налазу и мишљењу вештака Горана Стевановића датом у складу са важећим ценама на дан 14.03.2012. године. Реална висина штете се морала утврдити у складу са одредбом члана 189. став 2. Закона о облигационим односима. Применом те законске одредбе произилази да се тужиоцу могла досудити накнада штете утврђена доцнијим налазом и мишљењем вештака др Миодрага Златковића који је сачињен по важећим ценама на дан вештачења 28.10.2013. године. Суд није могао одбацити такав налаз само из разлога што је исти сачињен по захтеву туженог. Та околност је ирелевантна, јер се ради о налазу и мишљењу судског вештака који је сачињен по свим правилима струке. То је потврђено и у судском поступку датим исказима саслушаних вештака, који су тај налаз сачинили. Доказна снага таквог налаза не може се довести у питање због изричитог противљења тужиоца да се исти прочита. Суд је у доказном поступку саслушао вештаке који су такав налаз сачинили. Они су у свом исказу изричито остали код налаза сачињеног у писаном облику који је предат суду. То се потврђује и пресудом првостепеног суда. Из тих разлога, а сагласно правилној примени одредбе члана 189. став 2. ЗОО тужиоцу се могла досудити само накнада штете до висине од 12.891.767,17 динара са законском затезном каматом од дана извршеног вештачења 28.10.2013. године.

То су разлози због којих је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП одлучено као у ставу један и два изреке.

Врховни касациони суд није прихватио ревизијске наводе и изнету тврдњу да тужилац нема активну легитимацију да потражује накнаду штете пре него што сам обештети власника закупљеног простора. Ово из тог разлога што је тужилац у своје име и за свој рачун закључио уговор о осигурању са туженим. Он је сагласно одредби члана 924. ЗОО био овлашћен да такав уговор закључи, јер је неспорно имао материјални интерес да се осигурани случај не догоди. То произилази из његове законске и уговорне обавезе да предмет закупа мора вратити закуподавцу у стању у коме се исти налазио у време када му је предат. У ситуацији, када је предмет закупа оштећен дејством пожара као осигураног случаја јасно је да он ту обавезу може извршити само уз претходно довођење закупљене ствари у стање у коме се она налазила када му је предата у закуп. Зато је тужени, као осигуравач, дужан да изврши уговором о осигурању преузету обавезу и да тужиоцу, као осигуранику, накнади штету насталу дејством осигураног случаја.

Одлука о трошковима парничног поступка је донета применом одредбе члана 165. став 2. у вези одредбе члана 153. став 2. Закона о парничном поступку. Тако је одлучено јер тужени није успео у односу на основни ревизијски захтев да се побијана пресуда у целости укине. Напротив, ревизијски суд је нашао да је такав захтев у целости неоснован. Ревизија туженог је делимично усвојена. Зато је обзиром на

постигнути успех у спору и захтев ревидента за исплату трошкова ревизијског поступка одбијен као неоснован.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић